

အရှင်ဆန္ဒာမိက

ရွှေပါရမီတော်ရ

ရည်စူးကုသိုလ်

ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊ စိတ်ထားပွေးလက်၊ သိဉာဏ်ထက်၏။

.....သို့

အမှတ်တရဓမ္မဒါန

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

အရဟံဂုဏ်တော်

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို

ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၅၆၀၅၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၄၄၆၀၅၀၈

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - နေဝင်းအောင်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကြင်ရွှေ(၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

တက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း(၀၃၉၆၄)၊ ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၁၉-အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဓမ္မဒါန

ရည်စူးကုသိုလ်

အရှင်ဘုရား . . .

သေဆုံးသူကို ရည်စူး၍ အလှူဒါနပြုလုပ်လျှင်
ရည်စူးခံရသည့် မည်သို့သော အကျိုးကျေးဇူးများ ရနိုင်
သည်ကို သိလိုပါသည်ဘုရား။

ဦးမောင်လှ၊ အလုံမြို့နယ်။

ဒကာကြီးဦးမောင်လှရဲ့ မေးခွန်းကို ဖတ်လိုက်ရ
တယ်ဆိုရင်ပဲ လအတော်ကြာလောက်က ဖတ်လိုက်ရတဲ့
သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိပါတယ်။ မ
တော်တဆမှုတစ်ခုနဲ့ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ နာ
မည်ကျော်အနုပညာရှင်တစ်ဦးအကြောင်းပါ။ သေပြီး

..... ရည်စူးကုသိုလ်

နောက် သူ့အစ်မရင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဝမ်းမှာ ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ ပြန်ဝင်စားလို့ အရွယ်တောင်
အတော်လေးရောက်နေပါပြီ။

သူမိခင်က သေသွားတဲ့သူသား သူ့မြေးအဖြစ် သူ
တို့ဘဝထဲ ပြန်ဝင်ရောက်လာတာကို အထောက်အထား
ခိုင်လုံစွာ သိပါလျက် ခုချိန်ထိ သူ့သားအတွက် ရည်စူးပြီး
ကုသိုလ်ပြု၊ အမျှပေးဝေနေတုန်းပါပဲတဲ့။ တကယ်တော့
သေသွားသူက လူသားတစ်ဦး ပြန်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ အတိ
အကျ သိနေမှတော့ သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ပြု
အမျှပေးဝေနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ပြုပေးလည်း သူ
အတွက် ဘာမှအကျိုးမပြီး အချည်းနှီးပါပဲ။

ကုသိုလ်မပြုရဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ကုသိုလ်ဆို
တာကတော့ ဘာအကြောင်းကြောင့်မဆို ပြုရမှာပေါ့။ သေ
သူကိုပဲ ရည်စူးရည်စူး၊ ရှင်သူကိုပဲ ရည်စူးရည်စူး၊ ကုသိုလ်
ဆိုတာ ပြုသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသွားတဲ့သူက လူပြန်
ဖြစ်နေပြီဆိုရင် သူ့အတွက် ရည်စူးပြီးပြုတဲ့ ကုသိုလ်ရဲ့ အ
ကျိုးကို သူခံစားခွင့် မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ လူဝင်

စားက သူ့အတွက် ကုသိုလ်ပြုပေးမှန်းသိပြီး သာဓုခေါ်ရင်
ကုသိုလ်တော့ရမှာပေါ့။ ကုသိုလ်အကျိုးတော့ ချက်ချင်း
လက်ငင်း ခံစားခွင့်မရှိပါဘူး။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များမှတစ်ပါး သတ္တဝါတစ်ဦးတစ်
ယောက် သေဆုံးသွားရင် လားရောက်ရမယ့်ဘဝ ငါးမျိုး
ရှိပါတယ်။ ဂတိငါးပါးပေါ့။ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ငရဲဘဝ၊
တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ပြိတ္တာဘဝဆိုပြီးတော့ ဘဝငါးမျိုး တစ်မျိုး
မျိုးကို လားရောက်ရပါတယ်။ ဗြဟ္မာဘဝက နတ်ဘဝထဲ
မှာ၊ အသူရကာယ်ဘဝက ပြိတ္တာဘဝထဲမှာ အကျုံးဝင်ပါ
တယ်။

ကုသိုလ်နဲ့သေတဲ့သူက ကုသိုလ်သတ္တိအားလျော်
စွာ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝဆိုတဲ့ ကောင်းရာသူဂတိဘဝတွေကို
လားရောက်ရပြီး အကုသိုလ်နဲ့ သေတဲ့သူက အကုသိုလ်
သတ္တိအားလျော်စွာ ငရဲဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ပြိတ္တာဘဝ
ဆိုတဲ့ မကောင်းရာဒုဂ္ဂတိဘဝတွေကို လားရောက်ရပါ
တယ်။

သေလွန်ပြီးတဲ့နောက် . . . ကုသိုလ်အကျိုးပေး

ကြောင့် လူဖြစ်သွားတယ်၊ နတ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်၊ ဒါမှ
မဟုတ် အကုသိုလ် အကျိုးပေးကြောင့် ငရဲကျသွားတယ်၊
တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ကျန်ရစ်သူတွေက သူ
အတွက် ရည်စူးပြီးပြုတဲ့ ကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးကို သူ လုံးဝ
ခံစားခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အ
တွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ပြုနေတာကို သူ လုံးဝ မသိနိုင်
တော့လို့ပါပဲ။

တကယ်လို့ . . . အကုသိုလ်အကျိုးပေးတစ်ခုခု
ကြောင့် ပြိတ္တာဘုံဘဝ ရောက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျန်
ရစ်သူတွေက သူ့အတွက် ရည်စူးပြီးပြုတဲ့ ကုသိုလ်ရဲ့ အ
ကျိုးကို အကြောင်းညီညွတ်မယ်ဆိုရင် သူ အပြည့်အဝ
ခံစားခွင့်ရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အတွက်
ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ပြုနေတာကို အကြောင်းညီညွတ်ရင်
သူသိနိုင်လို့ပါပဲ။

ပြိတ္တာဘုံဘဝရောက်တိုင်းလည်း ရည်စူးကုသိုလ်
ရဲ့ အကျိုးကို ခံစားခွင့်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ထမင်းဆာလောင်ခြင်း၊ ရေမွတ်သိပ်ခြင်းတို့ရဲ့

နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို အမြဲမပြတ် ခံနေရတဲ့ ‘အငတ်ခံပြိတ္တာ’
(ခုပို့ပါသိကပြိတ္တာ)။

ပူပြင်းတဲ့ မီးတောက်မီးလျှံတွေရဲ့ လောင်ကျွမ်း
ဝါးမြိုက်မှုဒဏ်ကို အကြားမလပ် ခံနေရတဲ့ ‘အလောင်ခံ
ပြိတ္တာ’ (နိဇ္ဈာမတဏှိကပြိတ္တာ)။

အသူရကာယ်လို့ သီးခြားခေါ်တဲ့ ‘အကြီးစား
ပြိတ္တာ’ (ကာလကဋ္ဌိကပြိတ္တာ) တွေဟာ ပြိတ္တာဖြစ်ပေမယ့်
ရည်စူးကုသိုလ်ကို သာဓုခေါ်နိုင်စွမ်း မရှိကြတဲ့အတွက်
ရည်စူးကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးကို ဘာမှခံစားခွင့် မရှိပါဘူး။

သူတစ်ပါးတို့ပေးတဲ့ အစားအစာကို အမှီပြုပြီး
အသက်ရှင်နေရတဲ့ ‘အပေးခံပြိတ္တာ’ (ပရဒတ္တုပဇိဝိကပြိ-
တ္တာ) တစ်မျိုးတည်းသာ ရည်စူးကုသိုလ်ကို သာဓုခေါ်နိုင်
စွမ်းရှိတဲ့အတွက် ရည်စူးကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးကို ခံစားခွင့်
ရှိပါတယ်။ ဒီအပေးခံပြိတ္တာမျိုးကို ‘ဝေမာနိကပြိတ္တာ’
(ဗိမာန်ရှင်ပြိတ္တာ) လို့ အများက သိကြပါတယ်။

ရည်စူးကုသိုလ်တစ်ခုက အရည်စူးခံပုဂ္ဂိုလ်ကို
ကောင်းကျိုးပြုနိုင်ဖို့အတွက် အင်္ဂါရပ်ငါးချက်နဲ့ ပြည့်စုံဖို့

လိုအပ်ပါတယ်။

(၁) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ်ကျင့်သီလ စတဲ့ သူတော်ကောင်းဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံသူဖြစ်ရမယ်။

(၂) အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ 'ဒီကုသိုလ် ဟာ တမလွန်ဘဝပြောင်းသွားတဲ့ ဘယ်သူ့အတွက် ရည်စူး ပါတယ်' လို့ ရည်စူးစိတ်ထား အတိအကျရှိရမယ်။

(၃) လှူဖွယ်ပစ္စည်း အမျိုးအစား စုံလင်ရမယ်။

(၄) အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်က မိမိရည်စူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကုသိုလ်အမျှအတန်း ပေးဝေရမယ်။

(၅) တမလွန်ဘဝမှ အရည်စူးခံပုဂ္ဂိုလ်က ရည်စူး ကုသိုလ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ရမယ်။

ဒီအင်္ဂါရပ်ငါးချက်နဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုရင်တော့ သာဓု ခေါ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အလှူပွဲမှာ ပါဝင်လှူဒါန်း ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ နာမည်သာတူပြီး အမျိုးအစား အ လွန်ကောင်းမွန်၊ အရေအတွက် အဆများစွာ သာလွန်တဲ့ ပစ္စည်းပေါင်းများစွာကို တမလွန်ဘဝက အရည်စူးခံပုဂ္ဂိုလ် သေချာပေါက် ရရှိခံစားရပါတော့တယ်။ 'အမည်တူ' 'အ

မျိုးကောင်း' ပစ္စည်းတွေကို 'အဆတိုး' ခံစားရတယ်ဆိုပါ
တော့။

‘အမည်တူ’ လို့ဆိုထားတဲ့အတွက် ဒီက အစား
အစာပေးလှူပြီး အမျှဝေရင် ဟိုမှာ အစားအစာ ပြည့်စုံ
သွားပါတယ်။ ဒီက အဝတ်အထည်ပေးလှူပြီး အမျှဝေရင်
ဟိုမှာ အဝတ်အထည် ပြည့်စုံသွားပါတယ်။ အစားအစာ
ပေးလှူရုံနဲ့ အဝတ်အထည်ပါ မပြည့်စုံနိုင်သလို အဝတ်အ
ထည်ပေးလှူရုံနဲ့လည်း အစားအစာပါ မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး။
ဆွမ်းသာလှူပြီး ရေမလှူရင်တောင် အစားသာရှိပြီး ရေ
ငတ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါလှူပေးမှ ဒါရသွားတဲ့ သဘော
ရှိတာမို့ လှူဖွယ်ပစ္စည်း အမျိုးအစားစုံလင်ဖို့ သိပ်အရေး
ကြီးပါတယ်။

သေလွန်သူကို ရည်စူးတဲ့ အလှူပွဲတစ်ခုမှာ . .
အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့် စားစရာအတွက် ဆွမ်းတစ်ပန်း
ကန်၊ သို့မဟုတ် မုန့်တစ်ခု၊ သောက်စရာအတွက် ရေတစ်
ဖန်ခွက်၊ ဝတ်ရုံစရာ အဝတ်အထည်အတွက် လက်သုတ်
ပဝါတစ်ထည်၊ သို့မဟုတ် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်၊ ခိုစရာ

ဆောင်းစရာ အဆောက်အအုံအတွက် ထီးတစ်လက်၊ သို့မဟုတ် ယပ်တောင်တစ်ချောင်း၊ စီးနင်းသွားစရာ ယာဉ်အတွက် ဖိနပ်တစ်ရံ၊ အနည်းဆုံး လှူဖွယ်ပစ္စည်းငါးမျိုး ပါဝင်ရပါမယ်။ ဒါမှ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ သွားလာရေး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ကျန်းမာရေးပါ ပြည့်စုံသွားအောင် လျက်ဆားတစ်ထုပ်လောက် ထည့်ချင် ထည့်လိုက်ပါဦး။

မိမိကိုရည်စူးပြီးပြုတဲ့ အလှူဒါနအမျှအတန်းကို သာဓုခေါ်တဲ့ ပြိတ္တာတစ်ဦးဟာ ပြိတ္တာဘဝက ကျွတ်လွတ်ထိုက်တဲ့ ကံပါရင် သာဓုခေါ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုက်နက် ပြိတ္တာဘဝက ကျွတ်လွတ်ပြီး ကံအားလျော်စွာ နတ်ပြည်၊ လူ့ပြည် ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျွတ်လွတ်ထိုက်တဲ့ကံ မပါသေးဘူးဆိုရင်တော့ ပြိတ္တာဘဝမှာပဲ ကျန်ရစ်သူလူတွေ လှူဒါန်းပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အလားတူ အမည်တူ၊ အမျိုးကောင်း၊ အဆတိုး ပစ္စည်းတွေကို သုံးဆောင်ခံစားခွင့် ရသွားပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ အထူးသတိပြုစရာတစ်ခုကတော့

ရည်စူးကုသိုလ်ပြုကြတဲ့ ကုသိုလ်ရှင်တွေရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ပူပင်သောက ကင်းရှင်းနေဖို့ပါပဲ။ သောကတွေ၊ မျက်ရည်တွေနဲ့ ပူလောင်နေတဲ့ ရည်စူးကုသိုလ်ဟာ ရည်စူးသူထံ ရှောရှောရှူရှူရောက်ဖို့ သိပ်မသေချာလှပါဘူး။ တကယ်လို့ ရောက်ခဲ့ရင်လည်း အရည်အသွေးညံ့ညံ့ပဲ ရောက်သွားမှာ ပါ။

ကုသိုလ်ပြုစဉ်မှာ သေလွန်သူအပေါ် စွဲလမ်းတွယ်ငြိတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ စိတ်နှလုံးပူလောင်နေမယ်၊ မျက်ရည်ကျ၊ ငိုကြွေးနေမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပြုတဲ့ကုသိုလ်ဟာ အရည်အသွေး ညံ့ဖျင်းတဲ့ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ခြံရံတဲ့ကုသိုလ်၊ ကုသိုလ်အပူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ရထားတဲ့ ကုသိုလ်ကိုပဲ သေလွန်သူထံ ပို့ပေးရတာမို့ သေလွန်သူ ရတဲ့ ကုသိုလ်ဟာလည်း အညံ့စားကုသိုလ်၊ အပေါ့စားကုသိုလ်၊ အပူစားကုသိုလ်ပဲ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။

ရတဲ့ကုသိုလ်က ညံ့နေ၊ ပေါ့နေ၊ ပူလောင်နေမှတော့ ခံစားရတဲ့ အကျိုးတရားတွေကလည်း ညံ့နေ၊ ပေါ့နေ၊ ပူလောင်နေမှာပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ရည်စူးကုသိုလ်ပြုရင်း

ဝမ်းနည်းပူဆွေး ငိုကြွေးနေတာဟာ သေလွန်သူကို ချစ်ရာ
မရောက်ဘဲ နှစ်ရာရောက်နေပါတယ်။

ကိုယ့်မှာ ကုသိုလ်ကောင်းကောင်းရှိမှ သူတစ်ပါး
ကိုလည်း ကုသိုလ်ကောင်းကောင်း ပေးနိုင်မှာမို့ သေလွန်
သူထံ ရည်စူးကုသိုလ် ကောင်းကောင်းပို့ပေးလိုသူတိုင်း
ကုသိုလ်ပြုနေစဉ်မှာ တွယ်ငြိစွဲလမ်း အသည်းကျွမ်းမှုတွေ၊
ဝမ်းနည်းပူဆွေး ငိုကြွေးမှုတွေ ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းရှင်း
အောင် အထူးသတိထားကြရပါမယ်။

သေလွန်သူကို ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ပြည့်စုံ
စေချင်တဲ့ မေတ္တာဓာတ်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ လွတ်မြောက်စေ
ချင်တဲ့ ကရုဏာဓာတ်၊ ကုသိုလ်ကံရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိကို
မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါဓာတ်၊ ကုသိုလ်ကံကို အရည်
အသွေး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုပြင်နိုင်တဲ့ ပညာ
ဓာတ်၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ သဒ္ဓါ၊ ပညာ သူတော်
ကောင်းဓာတ်တွေနဲ့ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းစွာ ပြုတဲ့ ရည်စူး
ကုသိုလ်မျိုး ဖြစ်ရပါမယ်။

အကုသိုလ်မခြံရံတဲ့ အရည်အသွေးမြင့် ကုသိုလ်

အေးအေးလေးတွေကသာ ရည်စူးသူကို ရည်စူးတဲ့ကောင်း
ကျိုးချမ်းသာတွေ အပြည့်အဝ ရရှိစေနိုင်တာမို့ သေလွန်သူ
ကို အကောင်းဆုံးလက်ဆောင် ပေးပြီး ကျေးဇူးပြုလို၊ ကျေး
ဇူးဆပ်လိုသူတိုင်း ရည်စူးကုသိုလ် ပြုနေစဉ်တစ်လျှောက်
လုံး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြည်လင်အေးချမ်းအောင် ပြုပြင်
တည်ဆောက်ထားသင့်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းက သုဝဏ္ဏဘူမိ
ဘက်ကို ရေကြောင်းခရီးကနေ အရောင်းအဝယ်ထွက်
လာတဲ့ သာဝတ္ထိမြို့သား ကုန်သည်တစ်စု သမုဒ္ဒရာ အ
လယ်မှာ လေမုန်တိုင်းဒဏ်မိပြီး ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်းပေါ်
ဆိုက်ရောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်းအလယ်က ဆန်းကြယ်
လှပတဲ့ ဗိမာန်တစ်လုံးထဲမှာ ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခိုအောင်းနေတာတွေ့တဲ့အတွက်
အပြင်ဘက် ထွက်လာဖို့ ကုန်သည်တစ်ယောက်က လှမ်း
ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

‘နားနဲ့မနာ၊ ဖဝါးနဲ့နာပါ ဦးရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဝတ်
စရာအဝတ် လုံးဝ မရှိလို့ ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်

မတစ်ကိုယ်လုံးကို ဆံပင်တွေနဲ့ပဲ ဖုံးထားရပါတယ်ရှင်၊ ရှက်လွန်းလို့ ကျွန်မ အပြင်မထွက်ဝံ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်’

‘ဒါဆို ကျွန်တော့်ပုခုံးပေါ်က ဟောဒီ အပေါ်ရုံ အဝတ် အရှင်မကို ပေးပါတယ်၊ ရော့ . . . ယူပါ။ ဒီ အဝတ်ကို ဝတ်ပြီး ခဏလောက် အပြင်ထွက်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ’

‘ဦးရဲ့ ကြင်နာမှု၊ ကူညီမှုအတွက် ကျေးဇူးအများ ကြီးတင်ပါတယ် ဦးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့လို တမလွန်သူ တွေကို ဦးတို့လို လူတွေက ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေးချင်ရင် အဲဒီလို တိုက်ရိုက်ကြီး ပေးလို့မရဘူးလေ ဦးရဲ့၊ ပေးတဲ့သူ က ပေးလည်း ကျွန်မတို့က လုံးဝ ယူလို့မရဘူး’

‘ဦးရဲ့အဝတ် ကျွန်မကို ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ဦးတို့ သင်္ဘောသားတွေထဲမှာ ရတနာသုံးပါးနဲ့ ကံ၊ ကံရဲ့ အကျိုး တရားကို လက်ခံယုံကြည်ပြီး သရဏဂုံတည်နေတဲ့ သူ တော်ကောင်းတစ်ယောက် ပါလာပါတယ်။ ဦးရဲ့ အဝတ် သူ့ကို ပေးလှူခြင်းဖြင့် ဦးက ဒါနကုသိုလ် အရင်ယူထား လိုက်ပါ။ ပြီးမှ ဦးရထားတဲ့ ဒါနကုသိုလ်အဖို့ကို ကျွန်မ အတွက် ရည်မှန်းပြီး အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်ပါ။ ကျွန်မ

က ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုခေါ်ခြင်းဖြင့် လက်ခံယူလိုက်ပါ
မယ်။ ဒါဆိုရင် ဦးပေးတဲ့အဝတ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ
ကောင်းပြီး၊ အဆပေါင်းများစွာ များတဲ့ အဝတ်အထည်
တွေ ကျွန်မ ရပြီပေါ့ရှင်’

ဗိမာန်ရှင် အမျိုးသမီးလေး ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း
သူတော်ကောင်း သင်္ဘောသားကို ကျန်သင်္ဘောသားတွေ
က နဲ့သာရည်တွေနဲ့ ရေချိုးပေးကြ၊ သင့်တော်တဲ့ ဝတ်စုံ
တစ်စုံ ဝတ်ဆင်ပေးကြ၊ အနံ့အရသာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်တွေ ကျွေးမွေးကြပြီး ဒါနကုသိုလ်တွေ အရင်
ယူထားလိုက်ကြပါတယ်။ ပြီးမှ သူမကို ရည်မှန်းပြီး အမျှ
အတန်း ပေးဝေလိုက်ကြပါတယ်။ သူမ သာဓုခေါ်လိုက်
တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် နတ်ပြည်က အဝတ်အစားနဲ့တူတဲ့ ဝတ်
စရာမျိုးစုံ၊ နတ်ပြည်က အစားအစာနဲ့ တူတဲ့ စားစရာမျိုးစုံ၊
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ ပိုပိုလှုံလှုံကြီး သူမ ရရှိသွားပါတယ်။

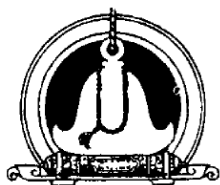
ပြိတ္တာနွယ်ဖွား တမလွန်သူ၊ တမလွန်သားတွေကို
ဘာပစ္စည်းပေးပေး တိုက်ရိုက်ပေးလို့ မရပါဘူး။ လက်နဲ့
ကိုင်ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စားပွဲပေါ်၊ စင်ပေါ်၊ အုတ်ဂူပေါ်သွားတင်

ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံစံတူပစ္စည်းအတူတွေ၊ စက္ကူတွေကို မီးရှို့ပြီး
ပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးဝ ပေးလို့မရပါဘူး။ ပေးလို့ရတယ်လို့ ယုံ
ကြည်ပြီးပေးလည်း အဲဒီ ယုံကြည်မှုဟာ တလွဲယုံကြည်မှု
(အယူလွဲမှု)မျှသာဖြစ်တဲ့အတွက် အချိန်ကုန်၊ လူပန်း၊ ငွေ
ခန်းရုံကလွဲလို့ ဘာအကျိုးမှ မရှိပါဘူး။ ယုံတိုင်း ဖြစ်တာမှ
မဟုတ်ဘဲ။

ဒါ့ကြောင့် တမလွန်ရောက် ကျေးဇူးရှင်တွေကို
တကယ်ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်၊ တမလွန်ရောက် ချစ်ခင်သူ
တွေကို တကယ်အကျိုးရစေချင်တယ်ဆိုရင် လွဲမှားတဲ့ ပေး
နည်းမျိုးတွေကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး သူတော်ကောင်းဂုဏ်နဲ့
ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန်းသံဃာ၊ သို့မဟုတ် လူဝတ်ကြောင်တွေကို
မိမိ ပေးလိုရာပစ္စည်းများ ပေးလှူခြင်းဖြင့် ဒါနကုသိုလ်ကို
ကိုယ်က အရင်ရအောင် ယူပါ။ ပြီးမှ အဲဒီဒါနကုသိုလ်ကို
တမလွန်ရောက် ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်၊ ကိုယ့်ချစ်ခင်သူတွေကို
အတိအကျ ရည်မှန်းပြီး အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ပါ . .
. . . လို့။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေဝ။

[အင်တာဗျူးဂျာနယ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၇၊ ၂၀၀၁]

လားရာဂတိနှင့်

■ ကျန်ရစ်သူ

အရှင်ဘုရား . . .

လူတစ်ဦး သေဆုံး၍ တမလွန်ဘဝ ရောက်ရှိသွား
ချိန်တွင် အကြားအမြင်ဆရာ၊ ဘိုးတော်၊ နတ်ဝင်သည်
စသည့်သူတို့က သေဆုံးသူသည် မည်သည့်ဘုံဘဝသို့
ရောက်ရှိနေကြောင်း သွားရောက် မေးမြန်းသူ မိသားစု
တို့အား ပြောဆို ဟောပြောနေကြပါသည်။ တပည့်တော်
သိလိုသည်မှာ ထိုလူများသည် အမှန်တကယ် သိ၍ ဟော
ပြောနိုင်ခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်။ ထိုသို့ ဟောပြောလိုက်၍
ကျန်ရစ်သူ မိသားစုအတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် စိတ်ဆင်း
ရဲမှု၊ မည်သည်က ပို၊ မပို သိရှိလိုပါသည် ဘုရား . . . ။

မောင်တည်ငြိမ်၊ သတင်းစုံဂျာနယ်။

ဒကာကြီး ဦးတည်ငြိမ်ရဲ့ မေးခွန်းကို ဖတ်လိုက်ရ တယ်ဆိုရင်ပဲ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက ထင် ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့ တမလွန်ပညာရှင် ‘ဝီရိသလုလင်’ ကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိပါတယ်။

ဝီရိသလုလင်ဟာ ‘ဆဝသီသမန္တန်’ လို့ခေါ်တဲ့ ‘လူ သေဦးခေါင်းမန္တန်’ ကို အတတ်ပညာတစ်ခုအနေနဲ့ ကျွမ်း ကျင်တတ်မြောက်ထားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ မန္တန်စုတ်ပြီး လူသေဦးခေါင်းခွံကို သူ့လက်သည်းနဲ့ ခေါက်လိုက်ရုံနဲ့ ဦးခေါင်းခွံပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဘဝရောက်နေတယ် ဆိုတာ အတတ်ပြောနိုင်ပါတယ်။

လူတွေကလည်း ‘မှန်လိုက်တာ’ ဆိုပြီး သူတို့ရဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ မိဘဆွေမျိုး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ ဘယ်ဘုံဘယ်ဘဝရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ဝီရိသလုလင် ထံ အခကြေးငွေ များစွာပေးပြီး သွားရောက်မေးမြန်းကြ ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်ရဲ့ ငွေကြေးတန်ဖိုးနဲ့တောင်မှ ရာ ဂဏန်း၊ ထောင်ဂဏန်း ပေးကြရပါတယ်။

‘မှန်လိုက်တာ’ လို့ ပြောနိုင်တာကတော့ သေဆုံး

သူရဲ၊ အသက်ရှင်စဉ် လူ့ဘဝတုန်းက အကြောင်းအရာ၊
အဖြစ်အပျက်တွေကိုပါ တိတိကျကျ ပြန်ပြောပြနိုင်လို့
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လူ့ဘဝတုန်းကအကြောင်းတွေ ပြန်မပြော
ပြနိုင်ဘဲနဲ့ ဒီလူသေပြီး ဒီဘဝရောက်နေတယ်ဆိုတာကို
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ပြန်ပြောပြနိုင်
လို့သာ ယုံကြည်ကြတာပေါ့။

ဝီသလုလင်က သေဆုံးသူရဲ၊ လားရာဂတိကို
ပြောပြနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် သူကိုယ်တိုင် အမှန်တကယ်
သိလို့ ပြောပြနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေဆုံးသွားသူက
မန္တန်တန်ခိုးကြောင့် ရောက်ရာဘဝကနေ သူ့ဦးခေါင်းခွံဆီ
မှာ ပြန်ပူးဝင်ပြီး သူ့ဘယ်ဘဝရောက်နေပါတယ် ဆိုတာ
လာပြောပြလို့ တစ်ဆင့်ပြန်ပြောနိုင်တာပါ။

သူကိုယ်တိုင် အလိုအလျောက် သိတာမဟုတ်ဘဲ
မန္တန်တန်ခိုးကြောင့် ကာယကံရှင် သေဆုံးသူက လာပြန်
ပြောပြလို့ သိတာပါ။ ကိုယ်ပိုင်အသိ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်
ဆင့်ခံအသိပါ။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ကြားပွဲစားအကူအညီနဲ့ သိတာပါ။

ကြားပွဲစားအကူအညီနဲ့သိတဲ့ တစ်ဆင့်ခံအသိမို့
လို့လည်း မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့အခါ ဝီရိယ
လုလင် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ခေတ်
စကားနဲ့ပြောရရင် မြတ်စွာဘုရားနဲ့လည်း တွေ့ရော ဝီရိယ
လုလင် အသေအလဲ ကွဲတော့တာပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဦးခေါင်းခွံ ငါးခုကို တန်းစီချ
ထားပြီး ဝီရိယလုလင်ကို အစဉ်အတိုင်း မေးပါတယ်။

‘ဒါဘယ်သူ့ဦးခေါင်းခွံလဲ’

‘ငရဲကျသွားသူရဲ့ ဦးခေါင်းခွံပါ’

‘ကောင်းပြီ ဒါကရော’

‘တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားသူရဲ့ ဦးခေါင်းခွံပါ’

‘မှန်တယ် . . . ဒီဘက်ကရော’

‘ဒါကတော့ လူဖြစ်နေသူရဲ့ ဦးခေါင်းခွံပါ’

‘ဟုတ်တယ် ဒီဦးခေါင်းခွံက’

‘နတ်ပြည်ရောက်သွားသူရဲ့ ဦးခေါင်းခွံပါ’

‘သာဓု . . . သာဓု . . . ဒီနောက်ဆုံး ဦးခေါင်း

ခွံကရော’

‘ ’

နောက်ဆုံးဦးခေါင်းခွံပိုင်ရှင်ရဲ့ လားရာဂတိကို တော့ ဝီရိသလုလင် လုံးဝ မပြောပြနိုင်တော့ပါဘူး။ မန္တန် တဖွဖွစုတ်ပြီး ဦးခေါင်းခွံကို လက်သည်းနဲ့ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ပေမယ့် လက်သည်းတွေသာ ပဲ့ပြီး လက်ထိပ်တွေ သာ နာသွားတယ်။ အဖြေမှန်ကတော့ ထွက်ပေါ်မလာ ပါဘူး။

အဖြေမှန် ဘယ်ပေါ်ထွက်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ တမ လွန်သူ၊ တမလွန်သားဆိုတဲ့ ကြားပွဲစားအကူအညီမှ မရ တော့တာပဲ။ အဲဒီဦးခေါင်းခွံက ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး တစ်ပါးရဲ့ ဦးခေါင်းခွံပါ။

ရဟန္တာဆိုတော့ သေဆုံးပြီးရင် ဘယ်ဘဝကိုမှ မလားရောက်တော့ပါဘူး။ ဘဝဇာတ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းသွား ပါပြီ။ ‘သေ’ ပြီးရင် ‘ဆုံး’ တဲ့ သေဆုံးသူအစစ်ဟာ ရဟန္တာ ပါ။ ရဟန္တာကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ‘သေ’ ပြီး ‘မဆုံး’ သေးပါ ဘူး။ ဘဝခရီးအသစ် ထပ်ဆက်ရဦးမှာပါ။ ဘဝအသစ် ထပ်မဖြစ်တော့တဲ့ ရဟန္တာက သူ့ရဲ့ ဦးခေါင်းခွံမှာ ဘယ်လို

လုပ်ပြီးတော့ ပြန်လာပူးဝင်နိုင်ပါဦးမလဲ။ ဒီတော့ ပရ
လောကသားအားကိုးနဲ့ ဆရာကြီးလုပ်နေတဲ့ ဝီရိသလုလင်
ကွဲပြီပေါ့။

ပဉ္စမမြောက် ဦးခေါင်းခွဲရဲ့ လားရားဂတိကို သိနိုင်
တဲ့ မန္တန်အတတ်မျိုး သင်ချင်ပါတယ်လို့ တောင်းဆိုလာတဲ့
ဝီရိသလုလင်ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ရဟန်းဝတ်မှ သင်
ပေးနိုင်မယ်လို့ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်တဲ့အတွက် ဝီရိသ
လုလင်လည်း မန္တန်လိုချင်စိတ်နဲ့ ရဟန်းပြုလိုက်ရပါတယ်။
ရဟန်းပြုပြီး တရားဘာဝနာအလုပ် အားထုတ်လိုက်တာ
မကြာခင်ရက်အနည်းအငယ်အတွင်းမှာပဲ အဘိညာဉ်
ခြောက်ပါးနဲ့တကွ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်သွားခဲ့
ပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ‘ငါ့သားတော်
ကြီး ဝီရိသဟာ အခုမှပဲ သတ္တဝါတွေရဲ့ စုတိ၊ ပဋိသန္ဓေ
(သေဆုံးခြင်း၊ ဘဝသစ်ဖြစ်ခြင်း) နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တကယ့်
ကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသွားပေတော့တယ်’ လို့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြု
စကား မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူရ

တဲ့ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးထဲမှာ သတ္တဝါတွေရဲ့ စုတိ၊ ပဋိသန္ဓေကို သိမြင်နိုင်တဲ့ ‘ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်’ ပါဝင်နေလို့ပါပဲ။

‘နတ်မျက်စိ’ လို့ခေါ်တဲ့ ‘ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်’ ကို ‘စုတူပပါတဉာဏ်’ လို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ (စုတိ + ဥပပါတ + ဉာဏ်။) သတ္တဝါတွေရဲ့ စုတိ (သေဆုံးခြင်း) နဲ့ ဥပပါတ(ဘဝအသစ်ဖြစ်ခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း) တို့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပီပီပြင်ပြင် သိမြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ စုတေနေဆဲအခိုက်အတန့်၊ ပဋိသန္ဓေစ၊နေနေဆဲအခိုက်အတန့်လေးတွေအထိ သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် မရတဲ့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ပရလောကသားရဲ့ အကူအညီကို ယူပြီး တစ်ဆင့်ခံအသိနဲ့ပဲ သိနိုင်ကြပါတယ်။ ပရလောကသားရဲ့ အကူအညီရဖို့ကတော့ ဝင်္ကီသလုလင်တို့လို သက်ဆိုင်ရာ မန္တန်တစ်ခုခု၊ သက်ဆိုင်ရာ အတတ်တစ်ခုခု တတ်မြောက်ထားဖို့လိုပါတယ်။

အခုခေတ် အကြားအမြင်ဆရာတွေ၊ ဘိုးတော်၊

မယ်တော်တွေ၊ နတ်ဝင်သည်တွေက သေဆုံးသူတွေရဲ့ လားရာဂတိကို ဟောပြောနေကြတာကတော့ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်တန်ခိုးနဲ့ ကိုယ်တိုင်သိ ကိုယ်တိုင်မြင်လို့ ဟော ပြောနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် ရထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း အဲဒီလို လူသိခံ၊ ပိုက်ဆံယူ ပြီး အလုပ်တစ်ခုလုပ် ဟောပြောနေကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ရထားတဲ့ အဘိညာဉ်ကို သိုသိုသိပ်သိပ် လျှို့ဝှက်ထား ကြမှာပါ။

လောကမှာ ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ်မတတ်တဲ့ အတတ် ပညာတွေကလည်း အများကြီးရှိတာမို့ ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ်မ တတ်တာနဲ့ပဲ ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး’ လို့ အကြောက် အကန်ငြင်းလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အတတ်ပညာတစ်ခုခု အား ကိုးနဲ့ သေဆုံးသူရဲ့ လားရာဂတိကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဟော ပြောနိုင်တဲ့ ‘အမှန်အကန်ပညာသည်’ တွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ရှိမှာပါ။

‘အစစ်တစ်ခု၊ အတူတစ်သိန်း’ ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုယ်တကယ် မသိဘဲနဲ့ သိသယောင် ရမ်းပြီး၊ ရမ်းရွှီးတဲ့

ဖိုးရမ်းတုတ်၊ မရမ်းတုတ် ‘အကြံအဖန်ပညာသည်’ တွေ
လည်း အများကြီး ရှိနိုင်ပါတယ်။ ရှိနေပါတယ်။ အစစ်အတု
ခွဲတတ်ဖို့တော့ အရေးကြီးပါတယ်။ ‘ချင့်ယုံ’ လို့ပဲ ပြောပါရ
စေတော့။

သေဆုံးသူရဲ့ လားရာဂတိကို သိရခြင်းကြောင့်
ကျန်ရစ်သူတွေမှာ စိတ်ချမ်းသာသွားမလား၊ စိတ်ဆင်းရဲ
သွားမလားဆိုတာကတော့ ကျန်ရစ်သူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်
ခိုင်မာမှု၊ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့မှုအပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်။

စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့သူတွေကတော့ သေဆုံးသူရဲ့
လားရာဂတိကို သိသိ၊ မသိသိ၊ တုန်လှုပ်မှုရှိမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တဲ့သူတွေကတော့ သေဆုံးသူရဲ့
လားရာဂတိကို သိလည်း တုန်လှုပ်မှာပါပဲ၊ မသိလည်း
တုန်လှုပ်မှာပါပဲ။

စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာက စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တဲ့
သူတွေ ကန်ထရိုက်ဆွဲထားတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ပစ္စည်းတစ်ခုပါ။
စိတ်ချမ်းသာခြင်းကတော့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူတွေရဲ့ မူပိုင်
ရတနာထုပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

သေဆုံးသူရဲ့ လားရာဂတိကိုသိရခြင်းကြောင့်
အကျိုးကတော့ မယုတ်ပါဘူး။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ လူ၊ နတ်
ဖြစ်သွားရင် ကိုယ်ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ပေမယ့် ပြိတ္တာဘဝ
ရောက်နေရင်တော့ သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ကောင်း
မှုတွေလုပ်၊ အမျှပေးဝေနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကုသိုလ်အမျှကို
သူသာခုခေါ်ရင် ပြိတ္တာဘုံဘဝက ကျွတ်လွတ်ပြီး ကောင်း
ရာသုဂတိကို လားရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကံတရား လေသင့်လို့ ဘဝတစ်ခုမှာ ခေတ္တခဏ
ပေါင်းဆုံခွင့် ရကြတယ်။ ကံတရား လေပင့်လို့ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် ဝေးလွင့် ခွဲခွာကြရတယ်။ မြစ်ထဲမျောနေတဲ့
ဗေဒါပင်တွေလိုပဲ ကံကြုံရင် ပြန်ဆုံကြမယ်။ ကံသေးရင်
ပြန်ဝေးကြမယ်။ ကံရည်မတူဘဲ ပြန်ကြည်ဖြူချင်လို့ မရ
သလို ကံမကောင်းဘဲ ပြန်ပေါင်းချင်နေလို့လည်း အလ
ကားပါပဲ။ ကိုယ့်ကံနဲ့ ကိုယ်ခရီးနှင့်၊ သူ့ကံနဲ့ သူ့ခရီးနှင့်။

ဒါပဲပေါ့၊ ဒါပါပဲ။ ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာ လိုလို့လဲ။
‘တွဲခွင့်’ ကြုံတုန်း ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေ၊ သူ့တာဝန်
သူကျေ၊ ပြီးပြီပေါ့။ ‘ခွဲခွင့်’ ကြုံခါမှတော့ လွမ်းမနေနဲ့တော့၊

အပိုပါပဲ။

သိခြင်းနဲ့ မသိခြင်းမှာ သိခြင်းကြောင့် အကျိုး
ဆုတ်ယုတ်သွားနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကောင်းကျိုး
ဆိုးကျိုးဟာ ကိုယ်သိတဲ့ အသိအပေါ်မှာ ကိုယ့်ဘက်က
ဘယ်လိုတုံ့ပြန်သလဲဆိုတဲ့ အချက်အပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါ
တယ် . . . လို့။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

[အင်တာဗျူးဂျာနယ်၊ မေ ၁၆၊ ၂၀၀၁]

အညွှန်း ။ ။ တေ တေ ဇနေ အာဝါဟေတွာ အတ္တနော
အတ္တနော ဂတိံ ကထာပေတိ။
(ထေရဂါထာအဋ္ဌကထာ၊ ဒုတိယတွဲ၊ ၅၀၈။)

ရွှေပါရမီလက်ကမ်းစာစဉ်

ဤစာအုပ်နှင့် ဤစာအုပ်ကဲ့သို့သော
လက်ကမ်းစာအုပ်ငယ်များကို
ဓမ္မဒါန ပြုလုပ်လိုပါက
အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း
ဆက်သွယ်စုံစမ်းနိုင်ပါသည်။

တက်လမ်းဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း(အောက်)၊

လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၁၀၄၆၂၊ ၂၂၆၅၀၀။

[ပြင်ပစာအုပ်ဆိုင်များတွင်လုံးဝရောင်းချခွင့် မပြုပါ။

ဓမ္မဒါနသက်သက်အတွက်သာစီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။]

